

Sygn. akt II KKN 88/99

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2001 r.

Sąd Najwyższy - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN Józef Musioł

Sędziowie: SN Halina Gordon-Krakowska (spr.)

Przemysław Kalinowski

Protokolant: Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2001 r.

sprawy **J. T.**

K. W.

skazanych z art. 13 § 1 w zw. z art. 148 § 1 kk

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 października 1998 r., sygn. II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Wojewódzkiego w (...)

z dnia 30 kwietnia 1998 r., sygn. VIII K (...)

- oddała kasację obrońcy J. T. jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w części go dotyczącej obciąży tego skazanego,
- uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej K. W. i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania

U Z A S A D N I E N I E

Sąd Wojewódzki w (...) wyrokiem z dnia 30 kwietnia 1998 r. uznał J. T. i K. W. za winnych usiłowania zbrodni zabójstwa, z zamiarem ewentualnym, A. T. ustalając nadto, że spowodowane obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres przekraczający 7 dni w rozumieniu art. 156 § 1 kk tj. popełnienie przestępstwa z art. 11 § 1 w zw. z art. 148 § 1 w zbiegu z art. 156 § 1 kk z 1969 r. i na podstawie art. 11 § 1 w zw. z art. 148 § 1 kk z 1969 r. skazał:

- J. T. na osiem lat pozbawienia wolności,
- K. W. na podstawie tych samych przepisów, przy zastosowaniu art. 57 § 2 pkt 2 i art. 57 § 3 pkt 1 kk z 1969 r. wymierzył oskarżonemu karę sześciu lat pozbawienia wolności
- orzekł sąd nadto wobec oskarżonych na podstawie art. 40 § 1 kk z 1969 r. pozbawienie praw publicznych na okres 5 lat, oraz orzekł wobec oskarżonych stosowne nawiązki.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych i prokurator, który zaskarżył wyrok w stosunku do K. W. w zakresie orzeczenia o karze na jego niekorzyść.

W apelacji zarzucił mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia o karze, poprzez wyrażenie błędnego poglądu, że rola oskarżonego K. W. w przypisanym mu przestępstwie była podrzędna i co za tym idzie niesłuszne zastosowanie wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary przez jej orzeczenie poniżej dolnej granicy ustawowej zagrożenia, podczas gdy przeprowadzone dowody nie dają podstaw do takiego twierdzenia, co za tym idzie, brak jest przesłanek do ustalenia, że zachodzi wyjątkowy, szczególnie uzasadniony przypadek w rozumieniu art. 57 § 2 pkt 2 kpk z 1969 r. i zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Prokurator wnosił o zmianę zaskarżonego orzeczenia na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze przez wyeliminowanie z podstawy skazania art. 57 § 2 pkt 2 kk z 1969 r. i wymierzenie kary w rozmiarze wnioskowanym przez prokuratora na rozprawie głównej.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 27 października 1998 r. sygn. II AKa (...) nie uwzględnił apelacji obrońców, zmienił zaskarżony wyrok wobec J. T. tylko w ten sposób, że za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przyjął przepisy obowiązującego w dacie orzekania kodeksu karnego z 1997 r.,

- uwzględniając apelację prokuratora w stosunku do K. W. wyeliminował z podstawy prawnej skazania art. 57 § 2 pkt 2 i art. 57 § 3 pkt 1 kk z 1969 r., za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przyjął przepisy kodeksu karnego z 1997 r. i orzeczoną wobec K. W. karę pozbawienia wolności podwyższył do lat ośmiu.
- uchylił sąd wobec obu oskarżonych orzeczone nawiązki oraz orzeczone na podstawie art. 40 § 1 kk z 1969 r. kary dodatkowe pozbawienia praw publicznych.

- co do pozostałych orzeczeń dotyczących zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania i dowodów rzeczowych zastosował również przepisy kodeksu karnego z 1997 r., a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku wnieśli kasacje obrońcy oskarżonych.

Obrońca J. T. zarzucił: rażące naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 148 § 1 kk polegające na skazaniu oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 w zb. z art. 157 § 1 w sytuacji gdy prawidłowa kwalifikacja przestępczego zachowania skazanego winna być zakwalifikowana z art. 157 § 1 kk oraz rażące naruszenie prawa procesowego przez uznanie, iż na podstawie całokształtu okoliczności sprawy należy uznać, że skazany J. T. zmierzał swoim zachowaniem do pozbawienia życia A. T.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Obrońca K. W. zarzucił w kasacji mające istotny wpływ na treść wyroku rażące naruszenie prawa procesowego – art. 454 § 2 kpk przez zaostrenie przez Sąd Odwoławczy wobec K. W. kary pozbawienia wolności wskutek zmiany przez Sąd II instancji ustalenia faktycznego przyjętego za podstawę wyroku Sądu I instancji.

Podnosząc ten zarzut obrońca wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w W.

Rozstrzygając sprawę Sąd Najwyższy zważył co następuje.

1 – Kasacja obrońcy Jana Troszczyńskiego jest oczywiście bezzasadna.

Z jej treści wynika bowiem, że obrońca przedstawiając własną „wnikliwą analizę materiału dowodowego” dochodzi do wniosku, że nie pozwala ona

na zakwalifikowanie czynu skazanego z art. 148 § 1 kk, pomija przy tym treść motywów sądów obu instancji zawierając inne ustalenia i wnioski, oraz rozstrzygnięcia bezbłędnie, z zachowaniem wszystkich reguł procesowych uzasadnione.

W tym stanie rzeczy – skoro nie było żadnych podstaw do kwestionowania wyroku Sądu Apelacyjnego, a Sąd Najwyższy dokonując kontroli kasacyjnej zaskarżonego wyroku nie stwierdził jakichkolwiek naruszeń prawa, należało uznać kasację za oczywiście bezzasadną, co zwalnia Sąd Najwyższy od obowiązku szczegółowego uzasadnienia takiego rozstrzygnięcia.

2 – Odmienne rzecz się ma z kasacją obrońcy K. W.

Zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego sformułowany w kasacji i przytoczone na jego uzasadnienie argumenty nie pozostawiają wątpliwości, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna.

Sąd Apelacyjny bowiem wbrew zakazowi wynikającemu z art. 454 § 2 kpk, uwzględniając apelację prokuratora złożoną na niekorzyść K. W. formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i domagając się zaostrzenia kary przez wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania przepisu o nadzwyczajnym złagodzeniu kary, istotnie zmienił ustalenia faktyczne, uznał że oskarżony nie zasługuje na nadzwyczajne złagodzenie kary i karę zaostrzył orzekając wobec oskarżonego osiem lat pozbawienia wolności.

W pisemnych motywach uznał „za trafne argumenty apelacji prokuratora kwestionujące ustalenia Sądu Wojewódzkiego co do „mniejszej” roli oskarżonego K. W.” (s. 9 uzasadnienia) i odmiennie niż uczynił to Sąd Wojewódzki ocenił rolę osk. W. uznając, iż w sytuacji tego oskarżonego

„brak jest okoliczności które uzasadniałyby zastosowanie wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary”.

Przy tak skonstruowanej apelacji prokuratora podnoszącego tylko jeden zarzut z art. 387 pkt 3 kpk z 1969 r. Sąd Apelacyjny nie mógłby orzekać na niekorzyść oskarżonego, w tym zaostrzyć kary gdyby nie uznał zasadności zarzutu podniesionego w apelacji.

Jeśli więc podzielił zarzut prokuratora winien uchylić wyrok Sądu I instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania.

W tym stanie rzeczy odmienne, niż powyższe, rozstrzygnięcie rażąco naruszyło normę gwarancyjną wyrażoną w przepisie art. 454 kpk i dlatego Sąd Najwyższy uwzględniając kasację obrońcy orzekł jak na wstępie.